

7 vragen aan... Liesbeth Grijsen

Met politiek heeft ze niet zoveel, zegt ze zelf.

Toch is Liesbeth Grijsen alweer vijf jaar wethouder in de gemeente Deventer.

Een meer dan fulltime baan. De boerderij wordt intussen gerund door personeel.

TEKST INGE VAN DRIE

DE POLITIEK IN, WAS DAT EEN DROOM DIE UITKOMT?

'Niet echt. Ik ben nooit zo politiek betrokken geweest. Maar in 2005 werd ik gevraagd voor de lijst van een lokale partij. Ik besloot ja te zeggen; ik vind dat je niet altijd aan de kant kunt blijven staan. Een verkiesbare plaats hoefde wat mij betreft niet per se. Ik stond op de vijfde plaats en laat onze partij nu precies op vijf zetels uitkomen. Als je dan genoeg stemmen hebt, moet je er ook aan geloven, vind ik. Ik heb mijn baan als adviseur bij een accountantsbureau direct opgezegd en ben aan de slag gegaan. Tegelijkertijd breidden we ons melkveebedrijf uit met een zuiveltak. Ik deed de zuiveltak, mijn man William de koeien.'

‘Door mijn ervaring als boerin lukt het me beter met onverwachtse dingen om te gaan’

leeftijd: 51 • **kinderen:** Eva (18), Jaron (16) en Sarah (15) •
woonplaats: Lettele • **bedrijf:** 70 melkkoeien •
opleiding: hogere landbouwschool •
bestuurswerk: wethouder gemeente Deventer •
voorheen: raadslid Gemeentebelang Deventer

VAN RAADSLID BEN JE ZELFS WETHOUDER GEWORDEN. VANWAAR DIE STAP?

‘In 2013 werd William ziek en overleed hij. De boerderij verkopen vond ik geen optie. Dan zou ik de wereld van de kinderen – de jongste was tien, de oudste dertien – helemaal op de kop zetten. Ik ging zelf de boerderij doen. Maar William was altijd heel punctueel; ik ben dat veel minder. Ik had het gevoel het niet goed genoeg te doen. Ik had het nodig om iets anders te gaan doen. In datzelfde jaar mocht onze partij een wethouder leveren. Misschien kan ik dat wel, dacht ik. En zo begon ik als wethouder.’

SPANNEND, ZO’N NIEUWE KLUS!

‘Dat was het ook, maar ik ben gewoon begonnen. Elke nieuwe functie brengt onzekerheid met zich mee en deze helemaal. Je weet van tevoren dat je het niet voor iedereen goed kunt doen. Maar meer dan mijn best doen, kan ik niet. Die gedachte helpt me. Ik vind het ook belangrijk dat ik mezelf in de spiegel kan aankijken. Deze functie brengt ook wel een beetje met zich mee dat mensen tegen je opkijken, zo van “daar komt de wethouder”. Maar ik houd mezelf voor dat het niet meer dan een functie is. Ik was en blijf gewoon Liesbeth Grijzen. Ik probeer dicht bij mezelf te blijven en te doen waar ik me goed bij voel.’

WAT ZIJN DE MOOIE KANTEN VAN HET WETHOUDER ZIJN?

‘Het is een heel afwisselende baan. Ik heb financiën, ruimtelijke ordening, de Wet Maatschappelijke Ondersteuning en plattelandsbeleid in mijn portefeuille. Ik houd me dus met veel verschillende dingen bezig. Op lokaal niveau kun je er echt toe doen. Je ziet het effect van maatregelen die je neemt. Mensen spreken me daar ook regelmatig als wethouder op aan. Niet in de zin dat ik continu schouderklopjes krijg, maar positieve reacties hoor ik zeker.’

‘Dat menselijk contact maakt deze functie ook leuk. Ik probeer benaderbaar te zijn. Op mail reageer ik snel. Als mensen vragen hebben, leg ik graag dingen uit. En ik probeer mensen mee te nemen, te overtuigen van bepaalde plannen. Als het lukt om de raad bijvoorbeeld mee te krijgen, dan geeft me dat echt energie.’

ZIE JE RAAKVLAKKEN TUSSEN HET WETHOUDERSCHAP EN HET BOER ZIJN?

‘Het begrip maakbare samenleving past heel erg bij Nederland. Er hoeft bij wijze van spreken maar twee millimeter regen te vallen en het hele land staat vast. We willen alles in de hand hebben. Als boer weet je dat dat niet lukt. Er moet een koe kalven als je op het punt staat te vertrekken, het gaat regenen als je net wilt gaan maaien. Voor een wethouder geldt dat precies zo: er gebeurt elke week wel iets dat ik niet heb zien aankomen. Je kunt niet alles van tevoren plannen. Ik denk dat het me door mijn ervaring als boerin iets beter lukt om daarmee om te gaan.’

WAT DOE JE ZELF NOG OP DE BOERDERIJ?

‘Niet veel. Ik heb er geen tijd voor. Als wethouder heb je eigenlijk anderhalve baan. De dagen zitten vol met overleggen en ik ben zo’n drie avonden in de week op pad. In het weekend ben ik ook nog wel een uurtje of zes kwijt aan het lezen van stukken. Om de vijf weekenden heb ik piketdienst. Dan doe ik alle openingen en ben ik telefonisch het eerste aanspreekpunt van de gemeente. De tijd die over is, is voor de kinderen. Voor de boerderij heb ik personeel en dat doet het fantastisch. Ik heb wel een tijdje gemolken toen iemand ziek was. Maar dat was pittig.’

WAT MIS JE HET MEEST VAN DE BOERDERIJ?

‘De fysieke arbeid! Als wethouder heb je een zittend bestaan. Toen ik begon als wethouder, raakte ik steeds vermoeider. Op een dag heb ik besloten om de auto te laten staan. Nu fiets ik de tien kilometer naar het stadhuis. Dat fietsen helpt me zeer. De beweging doet me goed; het helpt me mentaal te ontspannen. ’s Ochtends fiets ik soms met een van de kinderen op. Tegelijkertijd geniet ik van het buitenleven; op de fiets krijg ik de seizoenen goed mee. Al fietsend ben ik ook goed benaderbaar. Het gebeurt regelmatig dat ik onderweg iemand tegenkom die iets wil bespreken. Dan fietsen we samen een stukje op.’